

Zvédevši, da prijatelja samo tri ure hodá bivata drug od drugega, ukré-
neta pohájati se vsak mesec, in tako je tudi bilo. Zídanek je imel nekaj svo-
jega ter nikoli nij pozabil prijatelja. Često mu je v roko stisnil po goldinarji.
Ker je bil Zídanek sosedom in daleč okrog znan človek, naklonil je prijatelju
mного podpore. Nij mu bilo treba prosjáciti; živel je na stare dni v míru
in pokoji.

Poboljšani zapravljívec.

(Povést, posl. V.—ž.—.)

Star plemenitaš je imel blizu mesta Pariza lep gradič, ki je bil uže do
500 let svojina njegovih pradedov. Mnogo lepih dohodkov mu je dajala ta
last, in ker je njegov sin uže izpolnil dvajset let, izročil mu je gospodarstvo.

A mladenič je bil preživ ter nij mislil o mirnem življenji na kmetih, nego
samopašno je zapravljjal očetovo iménje na veselicaх v velicem mestu Parizu.
Udal se je igri, pijančevanju in drugim slabostim, ki so mu v kratkem po-
brale malo ne vso imovíno ter ga verhu tega še pripravile v velike dolgove.

Zdaj mu oča umerje, davši mu ostalo imovíno. Pred smertjo mu še
dá mnogo dobrih naukov, osobito mu zatverdi, da, ako bi ga nesreča tako
spravila pô zlu, da bi slednjič prodal svojo imovíno, naj bi se vendar nikoli ne
odtegnil iz hiže, katera je uže toliko let bila njegovih pradedov; posebno ga
je rotíl, obderžati si tisto sôbo, v katerej on leží na smerti. „Tukaj bode tvoje
svetišče,“ pristavi na konci, „takrat še, ko po daljnem sveti uže nikjer ne
bodeš imel zavetja.“

Po očetovej smerti se sin nij okánil svojega slabega življenja, — s kratka:
v malo letih je bil siromák; a na zadnje je prodal tudi hižo, samo da si je
mogel ob skopej kermi ohraniti življenje. Vendar nij zabil očetovega izreka;
izgovoril si je bil sobo na ves čas svojega življenja.

A nij bilo dolgo, da je potrošil vse novce, kar jih je bil dobil za imo-
vínó. Prosil je zatorej svojih prijateljev in znancev na pósodo, in res so mu
v začetku dajali po malem; a ker se je to pregosto ponavljalo, jeli so ga k
malu odganjati z gerdo besedo od dúrij.

Terpel je nekaj časa to strašno uboštvo. Poslednjič zapazi neko staro
skrinjico tam v najtemnejšem kotičku stoječo, katere še prej nikoli nij ogle-
doval. Posebna radovédnost ga prime; ne kakor bi upal v njej najti pomoči,
nego le bolj, da bi misli obernil na kaj družega ter tako nekaj časa pozabil
svoje nesreče. Vstane ter se utovóri na stolček h skrinji. Vendar je človeku
uže prirojéno, da se mu tudi v največjej nesreči in bédi sanja o preizrédnej
sréči ter da séza po zadnjem senci, katera mu obéta kakove pomoči. A naj si
bode to, kakor hoče, naš nesrečni mladenič je začel iz skrinje jemati razno
sódergo: stare kerpe (cunje), rokopise, kosce raznih oblačíl, svilénih in plat-
nénih ter nekaj ostalin očetove obleke. To vse mu nij imélo nikakoršne ko-
risti; vendar nij prej okončal iskanja, dokler nij iz stare skrinje vseh teh
stvaríj izmetal. Oj čuda! — na dnu skrinje videl je zapisane te besede:

„Oh, zapravljivec, ali si vse potrošil in tudi hižo prodal? Pojdi ter se obési! Tam za préčnjak je privezana verv!“

Mladega plemenitaša, kateri se je zdaj ozerl k stropu ter videl res za železen obroč privezano verv, to tako usopí, da takój pristavi stol k vervi ter stopi na-nj, da bi si tako laže verv okolo vratú otvézel.

Nij se dolgo obotavljal, kajti življenje se mu je zdaj neizrecno studilo; obézal je z vervjo vrat ter brezupen z nogo v stran sunil stol. — A čuj! ne da bi bil obvisel, nego pal je na tlà, — njegovega telesa teža in sila, s katero je stol prekopicnil, odkrehne kos préčnjaka, v katerega je bil vdolan železni obroč. Ob jednom se je na-nj usula iz votline, kakor dež, množica zlatnikov, katere je bil njega pokojni oča nalašč dèl v préčnjakovo skróžnjico, s tem svojega sina, kateri mu je delal toliko skerbij, hotèč nekako kaznjevati in osramotiti. S kračka, to ga je tako pretresnilo, da se je ves poboljšal. Nekaj novcev je vzel, da si je zopet odkupil po očetu podedovano imovino ter z ostalimi je začel kupčevati in je hitro bil pošten kupec, ki je bil bogatejši od očeta in vseh svojih pradedov.

Pustnik (sušec) in kos.

Čudno zimo smo letos imeli. Bilo je v začetku pustnika meseca zelo toplo; starček se je hodil na toplo solnce gret in otroci so se uže veselo igrali po suhih krajih. A vse pomladnje veselje je šlo po vodi, kajti po noči je zapadel debel sneg. To me opominja básni o pustniku in kosu, katera je mej koroškimi Slovenci znana.

V zelenem gozdu je kos lepo prepeval in zaspanega kmeta klical na polje. Veselil se je kos, ker je zima minola; nanašal si je uže gnjezdo.

Zdaj, kakor vsako leto, v tist kraj pride mož, kateremu velé „Pustnik“, in začuje veselo kosovo petje. Pójóčega ptiča jame svariti, rekoč: ti prijatelj, ne bodi tako nepoterpeljiv; ne misli, da s petjem vesno (pomlad) privabiš. Jaz zdaj stóperv rastem; kadar se bodem kerčil, tedaj pride vesna. A ti, če nehčeš biti nesrečen, zdaj ne nanašaj gnjezda.

Kos se je smijal.

Zato mož otide svojim potem, a kos kakor prej, veselo skaka od veje do veje ter prepeva in tudi jajca valí. Ali kaj se zgodi? — Debel sneg zapade, hud mraz pride in — kos ves čeméren — za plotom išče zavetja. Glavo ima do tál pripogneno, perotnice so mu toge, perje do polti premočeno, oči solzne in v gnjezdu pokriva sneg, kakor bel merlják (mertvaški pert), petero njegovih otrok.

Zopet pride mož „Pustnik“. Ali zdaj uže ne čuje kosovega petja, kajti nem žaluje ptič po otrócih.

Res je tako, kakor uči basen; zato je stari pregovor:

„Kar sušca ozelení,
Mali traven posuši.“

Jožef Peterman.